

De schaduw van het China-pact

Volop economisch win-winsituaties, maar geen oog voor mensenrechten. Het alom bejubelde verdrag tussen Sittard-Geleen en de Chinese metropool Maoming kent ook pijnpunten.

LAURENS SCHELLEN

Het kersverse stedenpact tussen Sittard-Geleen en de Chinese metropool Maoming scoort in de fusiestad allerwegen loftuitingen.

Economisch gewin staat - voor beide partners - voorop en daar valt bij voorbaat weinig tot niets op af te dingen. Zeker in de wetenschap dat Maoming te boek staat als een vooraanstaande kustplaats met bijna acht miljoen inwoners, gesitueerd aan de Zuid-Chinese zee in de zuidelijke provincie Guangdong.

Onder meer dankzij een grote olieraffinaderij en een reeks mammoetfabrieken van multinational BASF geldt Maoming als de op een na belangrijkste chemische industriestad van China. Ook op het gebied van logistiek, energie, toerisme, landbouw en retail is de stad van (inter)nationale betekenis. Stuk voor stuk wapenfeiten waar bedrijven en instellingen in en rond Sittard-Geleen garen bij (kunnen) spinnen. Omgekeerd verwachten de lokale autoriteiten en het bedrijfsleven in Maoming dat er in Sittard-Geleen het nodige aan kennis en orders te halen valt. Vooral waar het gaat om chemie, toerisme, onderwijs, gezondheidszorg en farmaceutische industrie.

Magnaat

Voeg daarbij het feit dat de jumelage is ontstaan op persoonlijke voorspraak van Chen Yagui, een gefortuneerde ondernemer uit Maoming, en de cirkel lijkt rond. Yagui is immers de magnaat die het Frans Klooster, een monumentaal complex in de Sittardse binnenstad, heeft aangekocht om daar een hotel annex Chinees cultuur- en gezondheidscentrum onder te brengen. Het miljoenenproject gaat volgend jaar van start. Het kloosterhotel moet

**De Chinese r
Maoming, zu
van Sittard-
herbergt onc
veel chemisc
fabrieken en
grote olieraf
(gemeente n**

een belangrijke pleisterplaats worden voor Chinese toeristen die tegenwoordig massaal op de Luikse luchthaven Bierset voet aan de grond zetten. Kortom, het mes van het pact snijdt aan twee kanten.

Toch vallen er in alle euforie ook kritische noten te kraken. Enkele oppositiepartijen in de gemeenteraad vragen nu met klem aandacht voor een vergeten hoofdstuk in de samenwerkingsovereenkomst. Ze nemen het B en W kwalijk louter oog te hebben voor ‘harde pecunia’. Over de chronische schendingen van mensenrechten in China is en wordt met geen woord gerept in de fusiestad die initiatieven als fairtrade, Amnesty International en maatschappelijk verantwoord ondernemen toch hoog in het vaandel heeft staan. Mensenrechten lijken de hete aardappel die het stadsbestuur bij voorkeur op andermans bordje schuift.

GroenLinks-fractieleidster Kim Schmitz wil dat laatste niet op haar geweten hebben en kaart de kwestie nu aan. Daar waar je op dit punt raadsbrede adhesie zou verwachten, krijgt ze enkel bijval van de oppositionele Stadspartij en SPA. Schmitz wijst erop dat, sinds president Xi Jinping in 2013 in China aan de macht kwam, de mensenrechtensituatie in de volksrepubliek alleen maar is verslechterd. „Economische voordelen horen nooit zwaarder te wegen dan mensenrechten. Nooit. En al helemaal niet als die rechten geschonden worden”, stelt de Sittardse politica. Ze trekt de wrange conclusie dat burgemeester en wethouders in weerwil van alle ‘warme banden’ met de collega’s in Maoming ‘totaal geen oog’ hebben voor dit thema. „Een zeer betreurenswaardige gang van zaken”, oordeelt Schmitz, wier fractie het er niet bij laat zitten en nadrukkelijk aandacht eist voor het delicate onderwerp. In een reactie laat het stadsbestuur diplomatiek weten dat het „de gemeente vrij staat in dit opzicht een bijdrage te leveren”. Althans „waar dit thema in de contacten aan de orde komt”, nuanceert een woordvoerder.

Consulaat

Hij wijst erop dat het college van Sittard-Geleen over de mensenrechtenkwestie vooraf contact heeft gehad met het Nederlands consulaat in provinciehoofdstad Guangzhou en het gouvernement in Maastricht. „Het standpunt van deze hogere overheden is dat de Chinese mensenrechten het best gediend zijn met een constructieve dialoog, die primair wordt gevoerd op nationaal en Europees niveau.”